Ч. 149. Четвер 20 (7) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі двевників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Престольна промова.

Вчера о годині 11 перед полуднем заїздили двірскі і державні достойники, члени обох палат ради державної і запрошені гості на торжество відкритя ради державної. На площи перед цісарскою палатою уставив ся баталїон піхоти з музикою.

Серед звичайного церемоніялу відбуло ся відкрите парляменту точно о годині 12-ій в полудне.

Цісар перейшов поміж уставленими по обох сторонах престола членами обох палат ради державної, витаний окликами: „Нехай живе!" Перед Цісарем ішли міністри, архикнязї, найвисші достойники двірскі. Капеля на площи перед палатою заграла австрийский гимн, баталїон піхоти спрезентував оружє.

Перед престолом стояв найвисший маршалок Двора з мечем державним. Архикнязї займили місце на підвисшеню, де стояв престол, міністри уставили ся по лївій стороні, а найвисші двірскі достойники і ґвардия по правій стороні підвисшеня. На трибуні, крім членів цісарского дому, були члени дипльоматичного тіла.

Коли пролунали оклики в честь Монарха, котрий дякував похиленєм голови, Монарх сів на престолі, прикрив голову і відчитав престольну промову сильним голосом, котрий чути було в цілій сали.

Престольна промова звучала:

Поважані Панове обох палат державної ради!

На початку нової законодатної доби, Я зібрав Вас коло Мого престола, щоби висловити Вам мій цісарский привіт і привитати Вас в хвилї, коли починаете конституцийну діяльність.

Хотяй минувша виборча доба, перша, в якій палата послів зібрала ся на основі загального права виборчого, з певностию може виказати ся признаня достойною діяльностию для добра держави, то однак важні і пильні задачі остали неполагоджені.

Заряджене нових виборів дало Моїм народам нову нагоду виявити свою волю.

Населене жде хосенної праці законодатної на многих полях, длятого в сій сесиї буде мати много до сповненя Ваша пильність і розвага.

Поступаючий всюди скоро розвій войскової сили вимагає і в нас збільшеної опіки над оружною силою. Від сповненя того обовязку держава тим менше може ухилити ся, чим більше залежить їй на тривкій обезпецї мира. Дотичні предложеня, яких як найскорше полагоджене лежить в як найбільшім інтересї загалу, мають на меті, доповнити то, що занедбано, і запевнити то, що є необхідне. Притім треба буде увзглядните бажаня населеня що до скороченя часу сталої служби войскової та що до полекш у сповнюваню войскових обовязків.

З тим лучить ся незвичайно пильна і необхідна справа реформи войскової, поступованя карного, та ряд предложень, які стремлять до успішнїйшої опіки над особами, що належать до армії та над їх родинами.

Як найскоршого полагодженя вимагає дальше банкове предложенє, щоби управильнена справа нот знов оперла ся на сильнїй основі закона.

Крім того на фінансовій области ждуть Вас великі праці, яких годі відкладати. Розвиток і загальний поступ так дуже збільшує задачу держави, що необхідним стало єї отворене нових жерел доходів. Щоби заспокоїти збільшені вимоги, а притім дістати справедливий роздїл тягарів, Моє правительство предложить Вам ряд начерків законів, які стремлять до підвисшеня ріжних оплат, або введеня нових оплат, а то податків безпосередних і посередних. На тім шляху треба найти засоби, в цїли переказаня краям значнїйших сум.

Хоч отворене нових жерел доходів ставить жертвенність народного представництва перед великими вимогами, то однак надію ся, що Ви, розуміючи вповні задачі новочасної держави, з тим більшим запалом приступите до полагодженя тих предложень, бож лише

Стріл.

(З ческого — Божени Свободової).

(Конець).

IV.

Ніхто крім Мартина не чув тої розмови. А она звучала єму в ушах як похоронні дзвони. Не міг бути веселий. Часами забував трохи, але зовсім забути не міг нїколи, немов би був що винен комусь, хто при якій небудь нагоді упімне ся у него о довг. Все ждав на відплату із сторони лїсового злодія, але не був осторожнїйший і виходив все сам один. Не відчував нїякого страху.

Якесь безкористовне бажанє справедливости, віддане себе в руки судьби зробили єго душу лагідною, спонукували до сумовитих роздумувань і єго руки опадали безсильно на гадку, що колись опинить ся десь на самоті око в око перед Новаком і скаже до него: „Я не бороню ся, стріляй!"

Хотів з ним розплатити ся, хотів, аби з єго душі щезли всї ті сліди, які полишив там повний болю голос Новака: „Ви не повинні були до мене стріляти, не повинні були робити менї тої кривди!"

Деколи помічував в своїй души якесь тепло, немов би она розплилвала ся в весняним сонци.

Коли він заглянув в свою душу, бачив, що в нїм знов обудило ся то добре, їме бажанє, аби перед чоловіком, котрого він так тяжко скривдив, станути око в око, аби могти віддати ся єму на ласку і неласку і чув, що тїшить ся надію на ту страшну але освободжуючу стрічу, що то єго тужне бажанє украшує єго житє і немов торжественно єго посьвячує та що колиб хто відобрав єму то бажанє, зрабував би єму єго найсолодші і найдорожші чувства, а єго житє втратило би цїлу свою цїль.

V.

Прийшла осїнь по тім незвичайнім для житя нашого лїсничого лїтї.

Приїхав князь, приїхали єго сини і дочки і полювали цїлими днями. Пани сходили ся вечерами на лїсничівцї, лїсничі забавляли ся в гостинници. Мартин майже не виходив з товариства і в єго душу кидали всїлякі люди свої слова, насьмішки, проклони, сьміх і співи і засипали всьо то, що в нїй було солодкого і справедливого. Він тужив за самотою, єму було жаль, коли мусів жертвувати людям що небудь з своєї самоти, з своєї так нїжно плеканої туги за відплатою.

Був жовтневий день, сповитий легким, теплим, сїрим серпанком мраки. Околицю вкривало перлисто-сїре море, котрого сонце не могло пробити. Лиш деколи кидало слабі проміні на віконця села, котрі полискували тодї як великі кусні диямантів.

Під вечер мрака стала кроваво червона, а місяць купав ся в нїй, нахиливши своє лице над кроваво закрашеною, спішачою рікою.

То було осьмого жовтня. Мартин в часї нагінки зайшов далеко на самітне місце. Може він й умисно глядав нагоди, ведений якимсь неясним чувством, силою сильнїйшою кождої волї веденої розумом. Не чути було голосів нагінки, нї ударів о дерева, лиш відгомін вистрілів з рушниць доносив ся з далека.

Мартин перейшов півперек лїсної дороги. Вздовж дороги ріс цїлий лан широколистних ростин.

Вітер гнав ся по них, а листочки живо тріпотали і хитали своїми головками і виглядало, немов би їх хто намавляв, а они уперто і з відразою раз-у-раз повторяли: „Нї, нї, нї і тисяч раз нї!"

Мартин задержав ся і приглядав ся їм забувши о всїм.

— Бог знає, чого они саме тут вибрали собі місце — воркнув до себе.

Два заяцї стрілою перебігли дорогою. Він не вистрілив. Єго то зовсїм не займало. Лиш механїчно обернув ся за ними. Оглянув ся і єго погляд задержав ся на тім місци, де заяцї щезли.

З зачудованя аж серце в нїм забило ся.

під условиною дійстної реформи фінансової може держава сповнити свої задачі на областях культурній, суспільній і господарскій.

З тою надією Моє правительство предложить Вам знов начерки законів, що стремлять до розвязки справи суспільного обезпечения. Притім має ся увзглядните ті погляди і думки, які здобуто на основі практичних досьвідів в инших краях і з дотеперішних парляментарних нарад.

Крім тих широких реформ треба буде заняти ся також подрібними зарядженями в цїли полїпшеня законодатства о добробуті і охороні робітничих кругів.

Законодатство будучини буде мати до увзглядненя справедливі жаданя державної службы з полїпшенєм єї долї, рівночасно буде мусїло посьвятити свою увагу точному очеркненю прав і обовязків урядників і служби.

Моє правительство зробить все, щоби творчим силам як рільництва, так рукодїлам, торговлї, промислови і гірництву заперти можність успішного суперництва.

Поки заробкові відносини в ріжних галузях господарских не дають всїм горожанам державы можности запевненого удержаня на рідній земли, треба звернути особливу увагу на управильнене справи переселеня.

Признанє конечности сильної господарскої полїтики дає також і справам комунїкації висше значінє. Тут ходить передовсїм о то, щоби скріпити видатність розширеної в послїдних лїтах державної сїти зелїзничої, а при тім збільшити єї рентовність при помочи влучних заряджень в адмінїстрациї і в справах руху, вкінци о те, щоби зелїзничу сїть розвинути побудованє нових зелїзничих шляхів.

Так само треба буде дальше дуже працювати коло розвитку торговельно-полїтичних відносин та плавби, щоби уможливити дуже значно для всего нашого господарского житя розширенє поля збуту виробів домашного промислу, та поширити видатність нашої заграничної торговлї.

З огляду, що переведенє установленої далеко зміряючої проґрами будови водних шляхів показало ся з технїчних і фінансових причин неможливе в речинцях означиних законом, тому Моє правительство предложить Вам начерк закона, який силам державного скарбу сотворить основу до здїйстненя поодиноких з господарских взглядів дуже важних начерків на тій области. В тих межах має ся також увзглядните оправдані жаданя Мого королївства Галичини.

В народних школах треба буде більше приготовляти молодїж до практичних вимогів господарскої конкуренциї попри плеканє задач школи: вихованя в засадах обичаєвих і релїґійних.

Потреби, що виникають з новочасних метод досьвіду і науки для наших шкіл висших та їх наукових сил, вимагають більшого заспокоєня.

Небавком буде внесений в державній радї начерк закона про утворенє італїяньского правничого виділу.

На области судового законодавства потреба розвязати важні задачі, а то обробленє права карного і частинної зміни карного поступованя, управильненє справи охорони молодїжи, частинна реформа цивільного права і справа полекші в працї судам.

Богатий материял праць держ. ради, що домагає ся полагоджень, буде могла державна рада тодї обробити, коли розумно вихіснує час. Межи правительственними предложенями найдете також начерк закона про зміну реґуляміну, який має запевнене скоршого ходу праць в державній радї. Заведенє відповідної технїки в працях палати, само собою не є одинокою анї найважнїйшою умовою хосенної дїяльности представництва народу. Великі задачі лише тодї зможете, Панове, подолїти, коли нїколи не стратите з очий потреб цїлости.

Державна рада не може не признати, що противеньство між хоч би й управненими інтересами може бути усунене або бодай злагіднене лише шляхом угоди, що незмінене єствоване такого противеньства ставить перепони хосенній праці для загального добра та що спір того рода мусїв би довести до поважного застою в бажанім випосаженю наших уладжень, що наші народи відчули би болючо. Загально відомо, що конечним є управильненє на основі взаїмного порозуміня відносинь між обома племенами, що заселюють моє королївство Чехію.

Коли обильні господарскі, суспільні і культурні цїли, котрими розпоряджає моє королївство Чехії, дадуть в повні розвинути ся, то мусить уступити противеньство, що шкодить населеню і здержує законну дїяльність сойму, виставляючи на шкоду правильний хід адмінїстрациї краєвої, а надто шкодить конституцийному житю цїлої держави. Сподію ся з цїлою певностию, що з'єдиненим силам удасть ся витворити підстави до порозуміня обох народностий.

Поважні Панове! Надію ся, що будемо уживати добродійства мира завдяки приязним і сердечним відносинам з нашими союзниками, а також завдяки приязним відносинам нашої Монархії зі всїми державами.

Поважані Панове обох палат державної

Хтось тихцем закрадав ся за ним. Не був то нїхто з лїсничих нї з нагінки. То було знакоме лице, добре єму знане з житя і снів. Він бачив єго частїйше, нїж був би хотїв. То було блїде лице Новака.

Нога єго все ще була обвинена лахами. Доси ще не загоїла ся. Він сам був дуже змарнїлий і видавав ся обезсилений.

Ішов слїдом за лїсничим. В руцї не мав рушницї.

Чи він може волочив ся туди з любови до лїса, або до польованя? Мартин хотїв з ним розплатити ся в той спосіб, як все то собі укладав і надїяв ся.

— Що ви тут робите, Новак? — спитав голосом, в котрім звучала прихильність і охота покути.

Новак не відповів нїчого.

Мартин поступив кілька кроків близше, в руцї держав рушницю.

Новак глядїв на него своїми мутними, рівнодушними очима, в котрих пробивала ся погорда.

— Ви менї щось винні! — сказав Мартин до него. — Маєте право заплатити менї тою самою монетою. Розважте. Як далеко голос сягне, нема чоловіка, нїхто не бачить нас, нїхто нас не чує. Ви безоружні. Ось моя рушниця. Коли хочете стріляйте!

Він поклав свою рушницю на землю коло ніг Новака, відійшов кілька кроків назад, опер ся плечима о дерево і ждав.

Новак задержав ся, єго лице легко почервонїло, очи заблисли мутним блеском.

Схилив ся поволи і підніс рушницю. Держав єї в руцї, важив єї дико і хитро, не відвертаючи очий від Мартина.

Мартин чув, що вкінци прийшло то, чого він собі так горячо бажав, що прийшла справедливість, проста, самозрозуміла справедливість. Він зробив чоловіка калїкою, хотїв убити єго. Тепер буде єму відплачено. Десять раз денно просив він долю о ту ласку.

Новак важив рушницю на долони і не цїляв. Лиш єго уста дрожали, а єго страшні, обжаловуючі очи впили ся в лице лїсничого, слїдили кожде порушенє і старали ся пізнати, що дїє ся в душі Мартина.

— До чорта, стріляйте-ж вже раз! — крикнув до него Мартин. Мов у пропасници дзеленкотїли єго зуби. Не міг діждати ся вистрілу, котрого так бажав, а глумливий сьміх лїсного злодія лютив єго, бо не відповідав проґрамі, виходив поза рамці подїї, яку він собі наперед уявлював.

— Гадаєте, пане лїсничий, що я буду благородний і не буду стрїляти? А що як би я так стрілив? Що як би я взяв на цїль середину вашого зненавидженого чола? І коли би опустив курок? Будь здоров, ти хороший сьвіте! — могли би ви тодї сказати. Я іду за вами. Я знав, де вас глядати; гадаєте, що я безоружний! Але я потребую лиш свиснути, а товариші з'являть ся. І тодї найде ся сто рушниць. Що значить нинї вистріл? Сотками лунає їх нинї. Нїхто не обжалує мене. Хто небудь, який лїсничий, міг вас поцїлити. А міг би то бути навіть і сам князь, що зволив би вистрілити у ваше чоло. Хто міг би пізнати, що саме я стріляв? Ви були ласкаві зробити з мене калїку. Правду кажете, тепер черга на мене!

Лице Мартина прибрало терпкий вид. На єго дрожачих устах видко було дивний холод. Цїле лице виявляло розчарованє і утому. Всьо, що Новак говорив наповнило єго глубоким невдоволенєм. Він думав лиш о чистоті чувств, о відродженю цїлої душі хочби лиш в хвили смерти. Але то, що говорив Новак Новак, було низьке. Він помиляв ся що до свого противника.

Але й Новак спостеріг своїм бистрим оком і завдяки напруженій увазї ту дивну зміну на лици молодця, він зрозумів, що Мартин не надїяв ся благородности з єго сторони, вичув, що в тій хвили погорджує він ним страшно і чим раз більше та що може починає жалувати, що свої чувства не заховав для когось висшого і достойнїйшого.

І Новак похилив голову, в єго груди почало таяти і торжественне чувство огріло єго серце, підняло єго. Він лиш сказав:

— Ради Бога простіть менї! — і кинув рушницю в високу траву.

Але й Мартин порозумів тепер по голосї Новака, по єго покірно похиленій голові, що Новак єго зрозумів.

Він сказав:

— Прости й ти менї, на милість Бога! — простягнув до него руки.

Новак наблизив ся.

Подали собі руки і кріпко їх стиснули. В тім сильнім стисненю укрили й сльози радости, які оба були би радо приймили і ніжні обійми, якими були би обміняли ся.

— Ти простив менї? — спитав Мартин — Новака свобідним голосом.

— Так, я вам простив!

Подали собі ще раз руки і розійшли ся.

Мартин глубоко відотхнув і немов би з хмар зступив на землю, на ту любу, знов веселу землю.

Пригадав собі, що він на польованю, що запізнив ся, замітять єго неприсутність.

Підоймив рушницю і пійшов вузкою стежкою поміж корчі. Розмокла від дощу земля лїпила ся до єго чобіт. Густі стїни високих буків, віґах, яворів засланяли вид.

Але молодий лїсничий не дивив ся на околицю; він глядїв на хороше, сияюче небо. Сонце пробирало ся крізь листє буків, кидало єму білі смуги сьвітла перед ноги, дотикало єго горячого чола. Він розіґрів ся, повеселїшав і нараз прихопив себе на тім, що півголосом співав якусь пісонку, веселу, легку пісоньку, перший раз від того нещастного дня весняного. Співав, хоч чув, що грудь єго ще болить від перебутих мук.

ради! Любов і вірність Моїх народів, яких добру були все посьвячені всї Мої змаганя, мав Я все підчас довгих лїт Мого володарства, уділених Менї Провидїнєм; они були менї потїхою і підпорою в тяжких хвилях.

Із зворушенєм дякую за то Всевишньому і благаю о Єго благодать для Вашої працї.

Престольну промову Монарха привитали зібрані живими і грімкими окликами „Славно!".

Новинки.

Львів, 19 липня 1911.

— Заприсяжене нового президента Львова. Торжественне заприсяжене нового президента міста відбуло ся в понедїлок о 12 год. в полудне. Саля була сьвяточно прибрана, обі ґалериї були переповнені. Точно о 12 год. явив ся Віцепрезидент Намістництва п. Ґродзїцкий в товаристві радника п. Шультіса, котрий відчитав формулу присяги. Відтак президент Найман повгорив за віцепрезидентом Намістництва п. Ґродзїцким: Tak mi Panie Boże dopomóż, а опісля п. Ґродзїцкий зложив президентови міста ґратуляциї, на що президент відповів єму промовою, яку закінчив окликом в честь Є. В. Цїсаря. Коли представники Намістництва вийшли, промовив новий президент до радних, дякуючи їм за вибір й заявляючи, що єго бажанєм є, щоби міг віддати свому наслїдникови значно розширене з високою культурою та польске місто. Відтак привитав всїх урядників і директорів міских заведень.

— Нові зарядженя в справі прищицї. Урядова Gazet-a Lwowsk-a подає деякі важні зарядженя і поясненя в справі прищицї. Зараздлива та хороба ширить ся тепер в значній части краю і з того приводу бувають нарікання на зарядженя властий. Одною з головних причин того нарікання є неумістне примінене припису що-до замиканя поодиноких загород і що-до настановленя сторожий в цїли допильнованя тих відокремлень. З окрема жалують ся люди, що настановлюванє сторожий в самих загородах є з огляду на більшу скількість огнищ зарази в селї без цїли. Отже показує ся, що акция нищеня прищицї не ввійшла на властиву дорогу і будить нехіть до органів власти. Тому то Намістництво заряджує що слїдує: В місцевостях, де огнища зарази є численно розкинені, так, що нема виглядів охоронити від них прочі загороди, не треба спинювати внутрішного обороту ратичними зьвірятами в области громади. Але з цїлою строгостию треба уважати, щоби зараза не дістала ся в наслїдок обороту худоби на другі тела. Супротив того відпадає отже потреба настановлюваня сторожий при таких загородах, заборона пускати ратичну худобу на пасовиско, о скілько на таке пасовиско не приходить худоба з чужого села, і заборона поєня і плаваня ратичних зьвірят при спільних керницях, або стоячих водах, о скілько чужа худоба не має там приступу. Так само треба поступати і у відношеню до цїлих околиць, навіщених заразою, де крім переважаючого числа громад з розстріленими огнищами зарази є і громади чисті. Тодї зовнїшні сторожі, ветеринарийні орґани і жандарми мають передовсїм пильнувати, щоби зараза не перепесля ся в тої области дальше. Староства мають подати ті вказівки ветеринариям до відомости, а они мають до них строго примінити ся і після тих вказівок змінити евентуальні льокальні зарядженя. Розуміє ся що всї зарядженя в справі нищеня прищицї і обороту ратичних зьвірят мусять бути видані безусловно в межах обовязуючих законів і все в порозуміню з повітовими ветеринарями. Кромі того треба візвати населене, щоби в загальнім і в власнім інтересї пильнувало строго виданих заряджень і співділало з властями в напрямі здавленя сеї пошести. Треба поучити населене, що прищиця не є так невинною пошестию, як се на око здає ся. Поминаючи досить значну смертність зьвірят при сегорічній пошести, треба знати, що по тій хоробі слїдує у коров утрата молока, худоба сохне, а часто попадає в калїцтво. — Ті страти разом почислені виносять великі суми. Почислїм примірoм, кілько худоби не пускають через те на вільний торг, кілька ріжуть в ограниченім терміні, кілько мілїонів лїтрів молока тратить ся через те, скільки тратить ся, як зьвірята худнуть, стають неспосібні до працї, а скілько гроша і часу тратить ся на лїчене зьвірят, десинфекцию і т. д. при недбалім обходженю. Отже в інтересї хлїборобів і годівельників худоби є льокалїзувати і давити пошесть як найскорше, а полїтичні власти не повинні занедбати нїчого, щоби могло причинити ся до скорого здавленя пошести, при рівночаснім увзглядненю маєткового положеня властителїв худоби, щоби їх материяльні страти були при тім як найменші.

Телеґрами.

Відень 19 липня. Цїсар вчера о годинї 2 по полудни від'їхав назад до Ішлю.

Відень 19 липня. Вчера відбула ся конференция провідників клюбів під проводом президента із старшини дра Фукса в присутности президента кабінету бар. Ґавча і мінїстра п. Залеского. Більшість згодила ся на вибір президентом палати дра Сильвестра.

Париж 19 липня. На вчерашній радї мінїстрів мінїстер де Сельв здавав справу з полїтичного положеня в Марокко.

Константинополь 19 липня. Абдуль паша, котрого іменоване головно-командуючим турецких войск в Албанії, предложено до султаньскої санкциї, має з кінцем сего тиждня удати ся до Албанії.

Берлин 19 липня. Положенє в Албанії погіршило ся. Албанцї побили войска турецкі під Тайповом і перервали сполученє між арміями Едгема паші і Торґут Шефкета паші. Торґут Шефкет паша гадає, що одинокий ратунок на поборене ворохобні була би мобілїзация цїлої армії турецкої.

Цїна збіжа У Львові.

дня 16-го липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·75	до	12·—
Жито	8·20	„	8·40
Овес	8 75	„	9·—
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·75	„	13 —
Вика	8 50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	130·—	„	135 -
Конюшина червона	75·—	„	80·—
Конюшина біла	95·—	„	100 -
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·5**2**, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).